

19. fejezet - Várakozás

Amíg az emlékekben voltak, annyira lekötöttek mindenkit az események, hogy egyiküknek sem tűnt fel, mennyire elszaladt az idő. Már elmúlt éjfél, és vele együtt a tartós hatású Százfülé-főzet hatása is tovaszállt. Ardunnia vonásai immár teljesen eltűntek, felfedve Pandora vékony, sápadt arcát.

Pitont mélyen felkavarta a látvány, ám még mielőtt az érzelmek zavaros gondolatokat szülhettek volna, tudata mélységeibe küldte őket. Az eszméletlen boszorkányhoz lépett. Megnézte a pulzusát, majd a karjaiba vette, és az egyik használaton kívüli ágyra fektette, miközben igyekezett kizárni elméjéből a nő testének melegét, és enyhe virágillatát. Azon sem gondolkozott el, miért nem varázslatot használt, amikor az ágyra emelte. Most nem volt ideje ilyesmin morfondírozni. Elővett egy apró fiolát - mely csavaros tetejével együtt sem volt nagyobb, mint a kisujja -, letekerte a tetejét, és a boszorkány orra elé tartotta. Kámfor és mentol erős illata terjedt szét a szobában.

Pandora szempillája megrembejt. A következő pillanatban felnézett, majd hirtelen felült. Csodálkozva nézett végig az ágy körül álló varázslókon, ám tekintete nyomban megkeményedett, és zárkózottá vált, amint ráébredt, mi történt.

Igen rövid idő telt el azóta, hogy feladta önként vállalt magányos életét, és túllépett egyetlen élő rokona elvesztésén. Most, hogy végignézte édesapja életének utolsó perceit, és megtudta, mi történt vele valójában, megújult erővel tört rá a veszteség érzése.

- Jobban van? - kérdezte Piton.

Pandora igyekezett a jelenre koncentrálni, miközben mély levegőt vett, hogy összeszedje magát. Bár a férfi hangjából szinte érdeklődés csendült ki, a fiúk pedig aggodalommal telve álltak mellette, mégis zavarban volt. Nehezen viselte, hogy a többiek gyengének látják. Arcát a szégyen pírja festette pirosra.

- Köszönöm, már minden rendben van - felelte.

- Elégge megijesztettél minket - válaszolta Harry bátorító mosollyal ajkán.

- Nem akartam gondot okozni.

- Megértjük - tette hozzá Ron, aki még jól emlékezett rá, milyen érzés volt, amikor Billt megsebesítette a vérfarkas, vagy amikor Ginnyt elrabolták. Ez sokkal rémesebb lehetett.

A bájitalmester egy szót sem szólt, ám kutató pillantása mégis zavarba hozta a boszorkányt.

- Miért vagytok a saját alakotokban? - fordult a fiúkhoz, hogy elterelje magáról a szót.

- Elszaladt az idő, amíg az emlékekben voltunk - magyarázta Harry.

Pandora meglepetten nézett végig kezein, megtapogatta arcát, és megvizsgálta hosszú, sötétszőke haját.

Piton a háttérbe húzódva figyelte látszólag könnyedén csevegő társait. Időt akart adni a nőnek, hogy összeszedje magát, mielőtt visszatérnek az imént látottakra. Amikor ismét zavart csend telepedett a társaságra, a bájitalmester közelebb lépett.

- Szokatlanul kicsinek tűnik a varázsvilág egy ekkora véletlenhez.

- Valóban - felelte Harry és éles pillantást vetett Pitonra.

- Higgye el, apám halála óta Thor kivételével senki társaságát nem kerestem. - A boszorkány kimért hangsúlya az első együtt töltött napokat idézte, amikor még minden megnyilvánulásuk mögött támadást sejtett.

Mindannyiuk előtt felrémlt a Grímseyn álló, igencsak elhanyagolt ház, és a melegen ragyogó szemű, fickándozó póni.

- Mit fogunk most csinálni? - kérdezte Ron, aki nem bírta tovább a feszült hangulatot.

- Várunk.

A fiúk döbbenetesen meredtek Pitonra.

- Komolyan mondja? Azok után, amit megtudtunk, nem fogunk tenni semmit? - Ron keze ökölbe szorult.

- Nem azért jöttünk ide, hogy igazságot szolgáltatassunk - közölte szárazon Piton.

- Tévedés. - Harry felpattant, és kihívóan a férfi szemébe nézett. - Éppen azért jöttünk. A maga érdekében akartunk igazságot tenni, hogy megszabaduljon a Megszeghetetlen Eskütől.

- Ez csak részben fedí a valóságot. Az eredeti küldetést, amiért idejöttünk, már végrehajtottuk: megtudtuk, miben mesterkednek Malfoyék az Árnyak vezetőjével. - A férfi hosszabb hatásszünetet tartott. - A második célt, Narcissa Malfoy foglyul ejtését még nem sikerült megvalósítani. Ez gondolom, nyilvánvaló. - Tekintete végigsiklott társain, míg végül Pandorán állapodott meg. - Ráadásként, ha minden a kezünkre játszik, elfoghatjuk, vagy megölhetjük Devon Malfoy-Armadillust, aki mint kiderült Peders Pedersson gyilkosa. Erről azonban, úgy vélem, Pandorának kell döntenie.

- Arra céloz, hogy bosszút akarok-e állni? - kérdezte a boszorkány. Immár teljesen visszanyerte önuralmát, ismét ura volt érzelmeinek, hisz fájdalmát lelke legmélyére száműzte, és lezárta elméjét. Kutatóan fürkészte a férfit. - Tisztában vagyok vele, hogy apám halála az ő lelkén szárad, mégsem vágyom rá, hogy a vérét ontsam.

- Gondolom, az ellen nincs kifogásod, hogy a gyilkost törvény előtt elítéljék és meglakoljon a tettéért - firtatta Harry.

- Természetesen nincs. Csakhogy idáig nem ér el a törvény keze, nem igaz? - kérdezett vissza Pandora, a bájitalmesternek szánva szavait.

- Mindhárman a Brit Mágiaügyi Minisztérium szolgálatában állunk, nem is beszélve Ulláról, aki szintén auror Izlandon. Elfogjuk Devont, és törvény elé állítjuk - közölte egyszerűen Ron.

- Nem akarok ünneprontó lenni, de ez nem ilyen egyszerű - szólt közbe Piton. - Mi tudjuk, hogy kik ők, miben mesterkednek, és mit követtek el, de egészen más dolog bizonyítani ezt a törvény előtt.

- Itt vannak az emlékek. Ez perdöntő bizonyíték - ellenkezett Harry.

- Mindössze arra céloztam, hogy most már nem tűnhetnek el a szemünk elől. Semmit nem kell elkapkodni.

- De hát csak karnyújtásnyira vannak! - kiáltotta Ron kétségbeesetten. - Itt a lehetőség.

- Idegen terepen vagyunk, ahol nem intézkedhetünk hivatalosan a minisztérium jóváhagyása nélkül - szögezte le Piton.

- Gondolja, hogy lenne esélyünk még egyszer bejutni egy ilyen jól védett intézménybe? - kérdezte Pandora.

Szavai nyomán a többiek is fontolóra vették ezt az igen lényeges kérdést.

- Ennek valóban elenyésző az esélye, ha holnap emberrablást akarunk elkövetni - jegyezte meg Harry.

- Ha nem teszünk semmit, akkor is bajban leszünk, ha észreveszik az emlékek eltűnését. Itt nem mi diktáljuk a feltételeket - zárta le a vitát a bájitalmester. - Még az sem lesz egyszerű, hogy élve elhagyjuk a Durmstrangot.

- Legalább vegyük fel a listára a többi tennivaló közé a gyilkos elfogását is - javasolta Harry, magában elismerve, hogy a férfinak igaza van.

Az imént tapasztalt griffendésekre jellemző szolidaritás egyáltalán nem lepte meg Pitont.

Olyanok lettünk, mint egy összetartó család. Eddig is tudtam, hogy Weasley ízig-vérig griffendéles, de most már értem, miért ragaszkodik hozzá ennyire Harry - gondolta.

- A bálon bármi megtörténhet - közölte végül kibújva a konkrét ígéret alól. - Felkészülhetünk rá, de részletes tervet nem tudunk felállítani. Ha az események a kezünkre játszanak, természetesen úgy fogjuk intézni, hogy Devon Malfoyot elérje méltó büntetése - tette hozzá. Szavai nyomán megkönnyebbülés ült ki társai arcára. - Néhány dolgot azonban le kell szögeznünk: Amint Narcissa feltűnik, a cél az, hogy zsupszukulccsal a Roxfortba juttassuk. Bármi is történjen ezután, egy értékes tús már lesz a birtokunkban.

- ...És mellesleg maga is megkapja, amire az elejétől spekulált - vetette oda Ron cinikusan.

A férfi ezúttal eleresztette a füle mellett a nyilvánvalóan támadónak szánt megjegyzést.

- Pandora, szeretném, ha végig mellettem maradna - fordult a nőhöz. - Amikor bemutatom Narcissának, kézfogáskor aktiválnia kell a zsebében lévő zsupszukulcsot. A meglepetés erejét felhasználva biztos vagyok benne, hogy le tudja fegyverezni, és sakkban tudja tartani őt, amíg mi is a Roxfortba érkezünk.

- Miért éppen én? - lepődött meg a nő.

- Mivel magára vadásznak, ez a leglogikusabb lépés. Így eleve megfosztjuk ellenfeleinket a lehetőségtől, hogy megkaparintsák, és felhasználják a terveikhez.

- Még soha nem jártam a Roxfortban - jegyezte meg habozva. - Nem fogunk ott feltűnést kelteni?

- Az épület alatt egy alagútrendszer húzódik, ennek központi kamrájába érkeznek majd. Szólítsa a Dobby nevű házimánót, és mondja neki, hogy Harry Potter a barátja. Ő majd értesíti Remus Lupint, aki segíteni fog, ha ígéretéhez híven az iskolában tartózkodik.

- Értem - bólintott Pandora, ám kutató pillantása továbbra is a férfire szegeződött. - Hogy szabadulnak meg innen, ha a zsupszukulccsal mi ketten távozzunk?

- Ismerve a Durmstrang védelmi mechanizmusát, nem bíztam a véletlenre a távozásunkat: Van még egy zsupszukulcs, amivel a megfelelő időpontban követni tudjuk.

- Ez így már valamivel jobban hangzik - lélegzett fel Ron, látványos megkönnyebbüléssel.

- Mi csak úgy egyszerűen eltűnünk a báli forgatag közepéről? - kérdezte Harry.

- Mindenképpen feltűnést fog kelteni, amikor Pandora eltűnik Narcissával, úgyhogy számíthatunk a többi Malfoy azonnali reakciójára, valamint a Durmstrang beépített biztonsági embereinek támadására. Ti ketten legyetek végig közvetlenül mögöttem, hogy fedezhessük egymást, és amint a nők eltűnnek, követhessük őket. - A két fiatalember a hallottakat mérlegelte, a bájitalmester azonban folytatta. - Még valamit mindenképpen szeretnék leszögezni. Ha mégis harcra kerülne a sor, Dracót az elsők között kell

megbénítani, de ezen kívül a haja szála sem görbülhet.

- Ezt már éppen elégszer hallottuk - dörmögte maga elé Ron, akinek azóta viszkedett a tenyere, amióta először meglátta a mardekárost.

Piton felállt az asztaltól, befejezettek tekintve a beszélgetést.

- Itt az ideje bevenni a Százfülé-főzetet - figyelmeztette társait.

- Ne már! Olyan jó lett volna legalább reggelig újra saját magam lenni! - méltatlankodott Ron. - Muszáj?

- A hajdani pincebörtönökben biztosan tanyázik néhány kísértet, a könyvtárosról nem is beszélve - felelte Piton. - Az álcák felvételét már eddig is kockázatos volt halogatni.

- Igaza van, Ron. Bármikor benézhet egy szellem a falon át, ahogyan a Roxfortban is előfordult - tette hozzá Harry, barátja feldúlt képét látva.

Kelletlenül bár, de végül mindhárman elővették saját üvegcskéiket. Piton némán figyelte, amint a fiatal nő elsőnek kortyol bele bájitalába. Amikor rövid idő múlva ismét Arduunia Dumbledore ült a helyén, furcsa ürességet érzett a szíve tájékán.

***

A következő reggel újabb meglepetést tartogatott Pandora számára.

Devon Malfoy, aki napok óta kerülte őt, ezúttal egyszerűen mellételepedett a reggelinél.

- Jó étvágyat kívánok, kisasszony - mosolygott a nőre szélesen, miközben megrakta a tányérját mindenféle harapnivalóval. - Szeretnék gratulálni a tegnapi bemutató sikeréhez. Igazán látványos volt.

Pandorát undor töltötte el. Érezte, amint elsápad. Mély lélegzetet vett, míg okklumenciát alkalmazva visszanyerte önuralmát.

- Köszönöm - felelte kisvártatva, pillantását a tányérján lévő ételre szegezve.

- Gyorsan eltelt ez a néhány nap, nemde? - csevegett tovább a fiatalember könnyed stílusban. - Holnapra már csak a záróbeszéd, a díjkiosztó, és a bál maradt. Apropó, megkérhetem, hogy szentelje majd nekem az első táncot? - Kihívó tekintete élesen szegeződött a boszorkányra, szöges ellentétben az ajkain ragyogó behízelt mosollyal.

Pandora ezúttal már kénytelen volt rápillantani.

- Sajnálom, de vissza kell utasítanom. Már elígérkeztem - felelte, mivel jobb kibúvó hirtelen nem jutott az eszébe. Képtelenségnek érezte, hogy hozzáérjen apja gyilkosához.

- Ó! Talán az este folyamán valamikor lesz rá alkalom, hogy megtáncoltassam - sóhajtott enyhén eltúlzott csalódottsággal a fiatalember. - Bizonyára jó táncos az illető, ha nem tudott neki nemet mondani...

Szerencsére a következő pillanatban megérkezett Mian Ying. Lerogyott a Pandora másik oldalán lévő székre, és kapkodó hadarásba kezdett arról, mennyire fél a délutáni főzésbemutatótól. A kínai lány - eddigi visszafogott, halk viselkedésével szemben -, ezúttal meglehetősen idegesnek látszott.

Pandora nagyon megkönnyebbült, hogy nem kell tovább a fiatalemberrel foglalkoznia. A lány felé fordult, és az étkezés végéig minden figyelmét neki szentelte.

Harry és Ron a nap folyamán végig szemmel tartotta Draco Malfoyt, aki azonban továbbra sem méltatta figyelemre őket. Néha rajtakapták ugyan, hogy távolról Pitont figyelni, de egyszer sem próbált meg a közelébe kerülni.

A tanári kar tagjai teljesen lefoglalták az igazgatónőt, és úgy látszott, minden figyelmüket a másnapi bál szervezése köti le. Továbbra sem utalt semmi Lucius Malfoynak és feleségének jelenlétére.

Ezzel szemben Ulla továbbra is feltűnő jelenség maradt. Szinte mindig körülsongták a férfiak. Nyilvánvalóan szándékosan gerjesztette maga köré hódolóit, akiknek legtöbbször a mestervizsgára készülő fiatalemberek közül került ki, ám akadt köztük néhány éltesebb korú bájitalmester is, mint például a nagy nőcsábász hírében álló Libatius Tincto.

Akárhogy igyekezett is Pandora, csak este, vacsora után nyílt rá alkalma, hogy szót válthasson az izlandi aurorral.

Az esti étkezésnél szerencsésen sikerült elkerülnie apja gyilkosának társaságát. Korábban befejezte az étkezést, hogy elcsíphesse Ullát, mielőtt még körülrajzanák a hódolói.

- Ursulina, válthatnánk néhány szót? Kérdeznék néhány dolgot a mestervizsgájával kapcsolatban - lépett a nőhöz, amint az kilépett a női mosdóból a folyosóra.

- Ez csak természetes, Pauline - fordult felé önelégülten Ulla. - Tartson velem, úgymint egy irányban van a szállásunk! Elnézést, uraim. Holnap találkozunk - integetett, bájos mosolyt küldve az őt leső férfikoszorú felé.

Csendben haladtak a hideg, kongó folyosókon, amíg teljesen el nem halt mögöttük az étkező előterében beszélgető vendégek morajlása.

Amikor végre előtűntek és mögöttük is kialudtak a mágikus fények, Pandora megállt, és néhány pálcamozdulattal hangszigetelő varázslatot vont maguk köré.

- Várj! - állította meg Ulla, mielőtt még megszólalhatott volna. Pálcáját elhúzta a másik arca előtt, miközben egy varázslatot mormolt. - Tudnom kellett, hogy nem állsz-e *imperius* hatása alatt.
- Te teljesen el vagy tájolva! - csattant fel Pandora. - Arról akartam veled beszélni, amiért idejöttél.
- Segítesz csapdát állítani Pitonnak?
- Dehogy! Megtudtam, hogy kicsoda apám valódi gyilkosa. - Az auror kételkedő tekintettel végigmérete. - Bizonyítékom is van rá, még hozzá nem más, mint a gyilkos saját emléke.
- Az emlékeket könnyedén meg lehet hamisítani - húzta el a száját Ulla.
- Ez valódi. Minden benne van: a körülmények, a helyszín, és a... tett is. Az elkövető valóban itt van a Durmstrangban, csak hogy egyáltalán nem Perselus Piton az.
- Hogyan jutottál hozzá?
- Ez most teljesen mellékes. Sokkal fontosabb az, hogy ki tette - hánytotta el a faggatózást Pandora. - Az igazgató fia, Devon Armadillus a gyilkos. Eredeti nevén: Devon Malfoy.
- Egy Malfoy? - szisszent fel a boszorkány, a nemzetközileg körözött családnév hallatán. - Hogyhogy? Azt hittem, csak a kölyök van itt.
- Adelinda Armadillus férje a halálfaló Lucius Malfoy fivére volt. Mióta a család több tagját nemzetközileg körözik, a leánykori nevét használja, akárcsak a fia.
- Ah, ezek az idióta nevek! Nem lehet rajtuk kiigazodni - morogta Ulla. - Add át nekem a bizonyítékot!
- Meg fogod kapni, ha itt lesz az ideje, de cserébe én is kérek valamit. - Az auror maga előtt összefont karral hallgatta, miközben durcásan felhúzta az orrát. Egyáltalán nem tűnt együttműködőnek. Pandora azonban nem adta fel. - A gyilkosnak egyelőre sejtelve sincs róla, hogy lelepleződött, neked viszont nincs jogod intézkedni a feletteseid felhatalmazása nélkül. Hagyj békén minket a rendezvény végéig! Megígérem, hogy a konferencia után felkereslek, és átadom neked a bizonyítékot.
- A két boszorkány farkasszemet nézett egy darabig. Végül Ulla vállat vont.
- Ugye tudod, hogy bármikor őrizetbe vehetnélek? Írásos felhatalmazásom van rá, ezért még ürügyet sem kéne keresgélnem. A minisztérium állandó felügyelet alatt akar tartani, nehogy eladd valakinek apád kutatásait.
- Ha valóban rám pályáznál, már elfogtál volna, nem igaz? Te azonban nagyobb fogásra áhítoztál: Pitont akartad, a híres kémet és halálfalót. Ulla, én segíthetek neked, hogy hasonlóan jó vásárt csinálj.
- A szavad nekem sajnos nem elég. Nem fogom levenni rólatok a szemem egy pillanatra sem. Ne is reménykedj, Pandora! Figyelni fogom Devon Armadillust, de amíg nem láttam a bizonyítékot, Pitont is gyanúsítottaknak tekintem.
- Azt gondolsz, amit akarsz. Én csak annyit kérek, hogy ne avatkozz bele a dolgainkba.
- Amíg bűncselekmény nem történik, a háttérből fogom követni az eseményeket, de kötelességmulasztásra nem vagyok hajlandó. Csak ennyit ígérhetek.
- Köszönöm.
- Pandora megszüntette az őket körülvevő zajszigetelő mezőt, és hátat fordított Ullának. Sietve rótt a kongó folyosót, hogy mielőbb a szállásukra érjen.
- ***
- A diákszobában már aggódva várták a többiek. Piton fel-alá járkált a helyiségben, a két fiú pedig toporogva téblábolt az asztal körül. Amikor Pandora belépett, minden szem rászegeződött.
- Mi történt? - bukott ki a kérdés Harryből.
- Reggel láttuk, hogy azzal a szeméttel beszéltél... - tette hozzá Ron feldúltan.
- Pandora tekintete elfelhősödött. Az imént történtek hatására szinte már elfeledkezett Devon Malfoyról. Amikor leült az asztalhoz a két fiú nyomban a két oldalára telepedett, mintha csak a testőrei volnának. Halvány mosolyt villantott rájuk, majd a szemközt álló, szótlán bájitalmesterhez fordult.
- Sok minden történt ma. Talán jobb, ha ön is helyet foglal.
- Piton kíváncsian felvonta a szemöldökét, és leült vele szemben.
- Hallgatjuk.
- Devon Malfoy ma valamiért másképpen viselkedett, mint eddig - kezdte Pandora. - Amióta megtudta, hogy a maga tanítványa vagyok, cinikus mosollyal ellavírozott a közelemből minden alkalommal. Képtelenség volt becserkészni. Ma azonban, valamiért megváltozott a hozzáállása. Egyenesen rám szállt. Úgy csevegett, mintha barátkozni akart volna.
- Hogy viselte? - kérdezte Piton, elfojtva feltörő aggodalmát.
- Először készületlenül ért, de az okklumencia bevált, mint mindig. Igyekeztem közömbös maradni vele, de... végül arra vetemedett, hogy magának kérte az első táncot a bálon.
- A két fiút düh öntötte el, legalábbis erről tanúskodtak ökölbe szorított kezeik.
- Mit felelt neki? - Piton hangja rekedten szólt, és arca sápadtabb volt a szokásosnál.

- Már a gondolattól is rosszul lettem, ezért azt mondtam, hogy már elígérkeztem...

Harry és Ron megkönnyebbült sóhajjal fújta ki a levegőt.

- Akkor szereznie kell egy táncpartnert - jelentette ki némi gondolkodás után Piton.

Egy pillanatra csend telepedett a szobára.

- Én iszonyúan botlábú vagyok - hadarta ijedten Ron, amint felfogta, miről is van szó.

- Hát, ha táncról van szó, én sem vagyok a parkett ördöge, de ha muszáj... - sóhajtott Harry.

- Ha terveznek valamit Pandora ellen, túl veszélyes lenne még jobban rád terelni a figyelmet, Potter. Az is éppen elég, hogy az inasom vagy - vágott közbe Piton. - Ha lelepleződsz, nem tudom, hogy juttatunk ki innen élve. - A gondolataiba merült néhány pillanatra, mielőtt folytatta. - A legjobb megoldás az lesz, ha az eredeti tervnél maradunk - szögezte le. - Pandora az én kísérőm marad egészen addig, amíg a zsupszkulcesal magával nem ragadja Narcissát.

A fiúk meglepetten néztek össze, megértve a ki nem mondott utalást: volt professzoruk fog táncolni a boszorkánnyal. Ha nem lettek volna életveszélyben, bizonyára viccesnek találták volna a helyzetet.

- A bál kezdetét rendszerint a konferencia díjazottjainak nyitótánca jelzi. Ha véletlenül közöttük leszek, úgysem húzhatom ki magam alóla - tette hozzá, majd a nőhöz fordult. - Van ez ellen valami kifogása?

- Nekem megfelel ez a verzió. Nem vagyok valami gyakorlott táncos, de igyekezni fogok. Tudom, hogy biztonságban leszek maga mellett.

Pandora halványan a férfire mosolygott, aki meglepődött az őszinte reakciótól.

Nem lepte meg, hogy a boszorkány beleegyezett, hiszen ez volt az egyetlen logikus lépés -, de az váratlan volt, hogy ezt vonakodás nélkül, készségesen teszi.

Piton nem igazán szeretett táncolni. A Roxfortban, a végzősök bálja előtt hónapokig gyakorolt, amikor arra készült, hogy Lily Evanst elhívja magával. A lány azonban végül James Potter partnere lett, neki pedig mindössze egy feledhetetlen tánc jutott. Az emlék furcsán ködbe vezetett, mintha kitörölték volna, mi történt utána... Azóta csak a Malfoy kúriában tartott elit összejövetelek némelyikén kamatoztatta tánc tudását, ha szükség volt rá valamilyen információ megszerzéséhez, vagy a figyelem eltereléséhez.

Merengéséből felpillantva Harry fürkész pillantásával találkozott a tekintete.

Az egyetlen ember, aki tudja, mit jelentett neki az a tánc, máris rajtakapta - gondolta ingerülten. Úgy érezte, kezd kiesni a jól bevált kémszerepből. Ezek a szokatlan érzelmek és indulatok, amelyek mostanában környékezik, kikezdték a jól bevált védőfalakat. Tisztában volt vele, hogy másnap bármi megtörténhet, és akár mindannyiuk élete a lélekjelenlétén múlhat. Vissza kell nyernie régi önmagát.

Végigpillantott társain, akik mindannyian kíváncsian figyelték, majd felállt és az ajtó felé indult.

- Holnap nehéz napunk lesz. Kipihentnek kell lennünk, ha túl akarjuk élni. Jó éjszakát.

Lobogó talárral kilépett az előtérbe, ahonnan hamarosan meghallották a fürdőhelyiség ajtajának csapódását.

- Mi jöhet még? - nyögte Ron a szemeit forgatva.

- Azt hiszem, jobb, ha felkészülünk a legrosszabbra - felelte Harry.

- A professzornak igaza van. Legalább fáradtak ne legyünk, ha már a többi dologba semmi beleszólásunk nincsen - jegyezte meg Pandora. - Megyek és lefekszem.